

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 722/2020
20.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Паровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-476/18 од 29.11.2019. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-364/19 од 10.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Паровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-476/18 од 29.11.2019. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-364/19 од 10.06.2020. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљене у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К-476/18 од 29.11.2019. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико не плати новчану казну у наведеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-364/19 од 10.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К-476/18 од 29.11.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Драган Паровић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд,

усвоји захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде укине или исте преиначи.

Бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер је погрешно становиште нижестепених судова да радње окривљене описане у изреци првостепене пресуде имају обележја кривичног дела увреда, те с тим у вези наводи да намера омаловажавања представља субјективни елемент кривичног дела и да иста не произилази из изведених доказа, утврђеног чињеничног стања, начина изражавања или других околности, а без тог субјективног елемента, нема ни кривичног дела из члана 170. став 1. КЗ, с обзиром да намера омаловажавања улази у њен појам, иако није експлицитно садржана у бићу предметног кривичног дела. Такође наводи да увредљиво изражавање о другом, у циљу заштите својих оправданих интереса, уколико није предузето у намери омаловажавања, искључује противправност дела и с тога не представља кривично дело увреда из члана 170. КЗ, те би у тој ситуацији суд морао донети ослобађајућу пресуду.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По налажењу овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљене, датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом и то како објективне, у односу на радњу извршења која се у конкретном случају састоји у увреди оштећеног, пошто је окривљена након вербалног сукоба са приватним тужиоцем ББ, који јој није дозволио прскање траве уз саму ограду која дели њихова дворишта, реаговала тако што је почела да виче, да говори да ће му ући у двориште, да ће попрскати траву јер је то њено, те му је том приликом упутила и псовку – опсовала му матер, а које речи – псовка објективно посматрано представљају увреду односно изјаву омаловажавања приватног тужиоца и непоштовање његовог достојанства које су код приватног тужиоца изазвале осећај увређености, а тако и субјективне које се тичу урачунљивости и умишљаја окривљене управљеног на извршење кривичног дела у питању.

Поред изнетог, насупрот наводима захтева, из изреке правноснажне првостепене пресуде произилази да је понашање окривљене према приватном тужиоцу „увредљиво и да представља омаловажавање приватног тужиоца“.

При томе, Врховни касациони суд налази да, намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреда, већ је ставом 4. члана 170. КЗ, предвиђен основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у одбрани неког права и заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, што нижестепени судови у конкретном случају нису нашли.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене указује на непостојање субјективних законских обележја предметног

кривичног дела и да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у преосталом делу захтева за заштиту законитости оспорава чињенично стање утврђено у правноснажно окончаном поступку, а везано за радње које је окривљена критичном приликом предузела, речи које је упутила приватном тужиоцу, коментарише исказе сведока и приватног тужиоца, указује на котрадикторности у наведеним исказима, на који начин указује на повреду кривичног закона из члана 440. ЗКП. Бранилац окривљене наводима захтева оспорава и закључак нижестепених судова и указује да код окривљене није постојала намера омаловажавања, на који начин и у овом делу правноснажне пресуде оспорава због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљене АА нумерише и образлаже повреду закона из члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП и члана 501. став 1. и став 2. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП и члана 501. став 1. и став 2. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљене у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.